

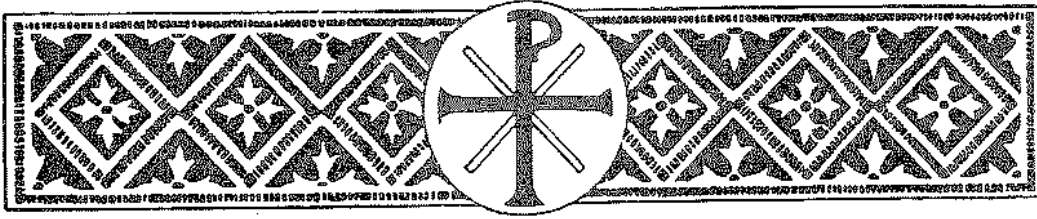
Ἀκολουθία
Παρακλητικός κανών
καί
Οἴκοι Εἰκοσιτέσσαρες
τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν
Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ

Ἐποιήθησαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
ὑπό
Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου
Ἑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

Μαρτίου ζ΄.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν
Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ.

Ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΕΡΜΟΥ 34 - Τηλ. 266.755
54624 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΕΙΜΕΝΑ — ΠΗΓΑΙ
περί τοῦ βίου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν
ΠΑΥΛΟΥ τοῦ ΑΠΛΟΥ

α'. Διηγείτο δέ καί τοῦτο ὁ Κρόνιος καί ὁ ἅγιος Ἰέραξ καί πλείονες ἄλλοι περί ὧν μέλλω λέγειν, ὅτι Παῦλος τις ἄγροικος γεωργός, καθ' ὑπερβολήν ἄκακος καί ἀπλοῦς, ὠραιοτάτη ἐξεύχθη γυναικί κακοτρόπῳ τῇ γνώμῃ, ἣτις διελάνθανεν ἀμαρτάνουσα ἐπὶ μήκιστον χρόνον. Εἰσελθὼν οὖν ἐξ ἀγροῦ αἰφνίδιον ὁ Παῦλος εὗρεν αὐτοὺς αἰσχροπραγοῦντας, τῆς προνοίας εἰς τό συμφέρον ὁδηγούσης τόν Παῦλον. Καί γελάσας σεμνόν ἐπιφωνεῖ αὐτοῖς καί λέγει· «Καλῶς, καλῶς· ἀληθῶς οὐ μέλει μοι. Μά τόν Ἰησοῦν ἐγώ αὐτήν οὐκέτι αἴρω. Ὑπαγε, ἔχε αὐτήν καί τά παιδιά αὐτῆς· ἐγώ γάρ ὑπάγω γίνομαι μοναχός». Καί μηδενί μηδέν εἰρηκῶς ἀνατρέχει τάς ὀκτώ μονάς καί ἀπέρχεται πρὸς τόν μακάριον Ἀντώνιον καί κρούει τήν θύραν. Ἐξελθὼν οὖν ἐρωτᾷ αὐτόν· «Τί θέλεις;» λέγει αὐτῷ· «Μοναχός θέλω γενέσθαι». Ἀποκρίνεται ὁ Ἀντώνιος καί λέγει αὐτῷ· «Ἐτῶν ἐξήκοντα γέρων ἄνθρωπος ὧδε μοναχός οὐ δύνασαι γενέσθαι· ἀλλά μάλλον ἀπελθε εἰς κώμην καί ἐργάζου, καί ζῆθι ἐργατικόν βίον εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ· ὑπομεῖναι γάρ τάς θλίψεις τῆς ἐρήμου οὐ δύνασαι». Ἀποκρίνεται ὁ γέρον πάλιν καί λέγει· «Εἴ τι ἂν με διδάξης ἐκεῖνο ποιῶ». Λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος· «Εἰρηκά σοι ὅτι γέρον εἶ καί οὐ δύνασαι· ἀπελθε εἰ ἄρα θέλεις μοναχός γενέσθαι εἰς κοινόβιον πλειόνων ἀδελφῶν, οἵτινες δύνανται σου τῆς ἀσθενείας ἀνέχεσθαι. Ἐγώ γάρ μόνος κάθημαι ὧδε διά πέντε ἐσθίων καί τοῦτο λιμῶ». Τούτοις καί τοῖς τοιούτοις ῥήμασιν ἀπεσόβει τόν Παῦλον· καί ὡς οὐκ ἠνείχετο αὐτοῦ κλείσας τήν θύραν ὁ Ἀντώνιος οὐκ ἐξῆλθεν ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς δι' αὐτόν, οὐδέ πρὸς τήν χρείαν. Ὁ δέ οὐκ ἀνεχώρησε. Τῇ δέ τετάρτῃ ἡμέρᾳ χρείας αὐτόν

ἀναγκαζούσης ἀνοίξας ἐξῆλθε καί πάλιν λέγει αὐτῷ· « Ἄπελθε ἐντεῦθεν, γέρον· τί με ὑποπιάζεις (= βασανίζεις); οὐ δύνασαι ὧδε μεῖναι». Λέγει αὐτῷ ὁ Παῦλος· « Ἀμήχανόν μοί ἐστιν ἀλλαχοῦ τελευτῆσαι ἀλλ' ἢ ὧδε». Περιβλεψάμενος οὖν ὁ Ἀντώνιος καί θεασάμενος ὅτι τά πρὸς τροφήν οὐ βαστάζει, οὐκ ἄρτον, οὐχ ὕδωρ, καί τετάρτην ἔχει καρτερήσας νῆστις, «Μήποτε καί ἀποθάνη, φησί, καί κηλιδώσῃ μου τήν ψυχήν», εἰσδέχεται αὐτόν. Καί τοιαύτην ἀνέλαβεν ὁ Ἀντώνιος ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις πολιτείαν οἴαν οὐδέποτε ἐν νεότητι. Καί βρέξας θαλούς λέγει αὐτῷ· «Δέξαι, πλέξον σειράν ὡς κἀγώ». Πλέκει ὁ γέρων ἕως ἐννάτης ὀργυίας δεκαπέντε μοχθήσας. Θεασάμενος οὖν ὁ Ἀντώνιος δυσηρεστήθη καί λέγει αὐτῷ· «Κακῶς ἔπλεξας· ἀπόπλεξον καί ἄνωθεν πλέξον»· νῆσται αὐτῷ ὄντι καί ἡλικιώτῃ ταύτην ἐπαγών τήν σῆψιν (= δοκιμασίαν), ἵνα δυσφορήσας ὁ γέρων φύγῃ τόν Ἀντώνιον. Ὁ δέ καί ἀπέπλεξε καί πάλιν ἔπλεξε τούς αὐτούς θαλλούς, εἰ καί δυσχερέστερον διά τό ἐρρυτιδῶσθαι (= διότι εἶχαν ζαρῶσει). Θεασάμενος δέ ὁ Ἀντώνιος ὅτι οὔτε ἐγόγγυσεν οὔτε ἐμικροψύχησεν οὔτε ἠγανάκτησε, κατενύγη. Καί δύναντος τοῦ ἡλίου λέγει αὐτῷ· «Θέλεις φάγωμεν ἄρτου κλάσμα;» λέγει αὐτῷ ὁ Παῦλος· « Ὡς δοκεῖ σοι, ἄββᾶ». Καί τοῦτο πάλιν ἔκαμψε τόν Ἀντώνιον, τό μή προσδραμεῖν προθύμως τῇ τῆς τρυφῆς ἀγγελίᾳ ἀλλ' αὐτῷ ἐπιρρῖψαι τήν ἐξουσίαν. Θεῖς οὖν τήν τράπεζαν φέρει ἄρτους. Καί θεῖς ὁ Ἀντώνιος τούς παξιμάδας ἔχοντας ἀνά ἕξ οὐγκιῶν, ἑαυτῷ μέν ἔβρεξεν ἕνα, ξηροί γάρ ἦσαν, ἐκείνῳ δέ τρεῖς. Καί βάλλει ψαλμόν ὁ Ἀντώνιος ὃν ἤδει, καί δωδέκατον αὐτόν ψάλας δωδέκατον ηὔξατο, ἵνα δοκιμάσῃ τόν Παῦλον. Ὁ δέ πάλιν προθύμως συνηύχετο· ἠρεῖτο γάρ ὡς οἶμαι σκορπίους ποιμᾶναι ἢ μοιχαλίδι γυναικί συζῆσαι. Μετά δέ τās δώδεκα προσευχάς ἐκαθέσθησαν φαγεῖν ἐσπέρας βαθείας. Φαγών οὖν ὁ Ἀντώνιος τόν ἕνα παζαμᾶν ἄλλου οὐχ ἤψατο. Ὁ δέ γέρων σχολαιότερον ἔτι εἶχε τοῦ παζαμαδίου· ἐξεδέχετο ὁ Ἀντώνιος ἕως οὔ τελέσῃ καί λέγει αὐτῷ· «Φάγε, παπία, καί ἄλλον παζαμᾶν». Λέγει αὐτῷ ὁ Παῦλος· «Ἐάν σύ ἐσθίης κἀγώ· σοῦ δέ μή ἐσθίοντος οὐκ ἐσθίω». Λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος· «Ἐμοί ἐπαρκεῖ μοναχός γάρ εἶμι». Λέγει αὐτῷ ὁ Παῦλος· «Ἀρκεῖ κἀμοί· κἀγώ γάρ θέλω μοναχός γενέσθαι». Ἐγείρεται πάλιν καί ποιεῖ δεκαδύο εὐχάς καί δεκαδύο ψαλμούς ψάλλει. Καθεύδει μικρόν τοῦ πρωτοῦπνίου, καί πάλιν ἐγείρεται ψάλλειν μεσονυκτίῳ ἕως ἡμέρας. Ὡς οὖν εἶδε τόν γέροντα προθύμως ἐπακολουθήσαντα αὐτοῦ τῇ πολιτείᾳ λέγει αὐτῷ· «Ἐάν δύνασαι καθ' ἡμέραν οὕτως, μένε μετ' ἐμοῦ». Λέγει αὐτῷ ὁ Παῦλος· «Ἐάν μέν τι ποτε

πλέον, οὐκ οἶδα· ἐπεὶ ταῦτα ἃ εἶδον ποιῶ εὐχερῶς». Λέγει αὐτῷ ὁ Ἄντωνιος τῇ ἐξῆς· «Ἴδού γέγονας μοναχός».

Πληροφορηθεὶς οὖν ὁ Ἄντωνιος μετὰ μῆνας ῥητοῦς ὅτι τελείας ἐστὶ ψυχῆς, λίαν ὦν ἀπλοῦς, τῆς χάριτος αὐτῷ συνεργούσης, ποιεῖ αὐτῷ κέλλαν ὡς ἀπὸ σημείων (= χιλιομετρικὴ ἀπόστασις) τριῶν ἢ τεσσάρων, καὶ λέγει αὐτῷ· «Ἴδού γέγονας μοναχός· μένε κατ' ἰδίαν ἵνα καὶ πεῖραν δαιμόνων λάβῃς». Οἰκήσας οὖν ἔτος ἓν ὁ Παῦλος χάριτος ἠξιώθη κατὰ δαιμόνων καὶ νοσημάτων. Ἐν οἷς ποτέ καθ' ὑπερβολὴν δεινότητος ἤχθη τῷ Ἄντωνίῳ δαιμονιῶν ἀρχοντικόν ἔχων πνεῦμα, ὃς καὶ αὐτόν τόν οὐρανόν ἐδυσφήμει (= ὕβριζε). Προσχῶν οὖν ὁ Ἄντωνιος λέγει τοῖς ἀγαθοῦσιν· «Οὐκ ἔστιν ἐμὸν τοῦτο τό ἔργον· κατὰ γάρ τούτου τοῦ τάγματος τοῦ ἀρχοντικοῦ οὐπω ἠξιώθη χάρισμα, ἀλλὰ τοῦτο Παύλου ἐστίν». Ἀπελθὼν οὖν Ἄντωνιος πρὸς τόν Παῦλον ἀπάγει αὐτούς καὶ λέγει αὐτῷ· «Ἀββᾶ Παῦλε, ἐκβαλε τό δαιμόνιον τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἵνα ὑγιαίνων ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια». Λέγει αὐτῷ ὁ Παῦλος· «Σύ γάρ τί;» λέγει αὐτῷ ὁ Ἄντωνιος· «Οὐ σχολάζω ἐγώ, ἄλλο ἔχω ἔργον». Καί καταλείψας αὐτόν ὁ Ἄντωνιος πάλιν ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν κέλλαν. Ἀναστάς οὖν ὁ γέρων καὶ προσευξάμενος ἐνεργῆ προσευχὴν προσλαλεῖ τῷ δαιμονιῶντι· «Εἶρηκεν ὁ ἀββᾶς Ἄντωνιος ὅτι Ἔξελθε ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου». Ὁ δὲ δαίμων μετὰ δυσφημίας ἐκραζε λέγων· «Οὐκ ἐξέρχομαι, κακόγηρε». Λαβὼν οὖν τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ κατὰ νότου ἔτυπτεν αὐτόν λέγων· «Ἔξελθε εἶρηκεν ὁ ἀββᾶς Ἄντωνιος». Λοιδορεῖ (= κοροϊδεύει) καὶ τόν Ἄντωνιον καὶ αὐτόν πάλιν ὁ δαίμων σφοδρότερον. Τέλος λέγει αὐτῷ· «Ἐκβαίνεις, ἢ ὑπάγω λέγω τῷ Χριστῷ. Μά τόν Ἰησοῦν, ἐάν οὐκ ἐκβαίνης ἤδη ἄρτι (= ἀμέσως) ὑπάγω λέγω τῷ Χριστῷ, καὶ οὐαὶ σοι ἔχει ποιῆσαι. Προσεδυσφήμει πάλιν ὁ δαίμων κράζων· «Οὐκ ἐξέρχομαι». Χολέσας οὖν ὁ Παῦλος κατὰ τοῦ δαίμονος ἐξῆλθεν ἐξω τῆς ξενίας (= τῆς κέλλης του) κατ' αὐτὴν τὴν σταθερὰν μεσημβρίαν· τῶν δὲ Αἰγυπτίων τό καῦμα συγγενές ἐστὶ τῆς καμίνου τῆς Βαβυλωνίας. Καί στάς κατὰ πέτρας ἐν τῷ ὄρει προσεύχεται καὶ λέγει οὕτως· «Σύ βλέπεις, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ σταυρωθεὶς ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ὅτι οὐ μὴ κατέλθω ἀπὸ τῆς πέτρας, οὐ φάγω οὐ πίνω ἕως οὗ ἀποθάνω, ἐάν μὴ ἐκβάλῃς τό πνεῦμα ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐλευθερώσης τόν ἄνθρωπον». Πρὸ τοῦ δὲ τελεσθῆναι τοὺς λόγους τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνέκραξεν ὁ δαίμων λέγων· «ὦ βία, ἐλαύνομαι· ἢ ἀπλότης με τοῦ Παύλου ἐλαύνει, καὶ ποῦ ἀπέλθω;» καὶ παραχρῆμα ἐξῆλθε τό πνεῦμα καὶ εἰς δράκοντα μέγαν ἐβδομήκοντα πήχεων μετεβλήθη συρόμενος

ἐπί τήν θάλασσαν τήν ἐρυθράν, ἵνα πληρωθῇ τό ρηθέν· «Ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀπαγγελεῖ δίκαιος» (Παροιμ. ιβ', 17). Τοῦτο ἐστι τό θαῦμα Παύλου ὃς ἐπεκλήθη ἀπλοῦς παρά πάσης τῆς ἀδελφότητος».

Ἐκ τῆς Λαυσαϊκῆς Ἱστορίας, Παλλαδίου Ἐλενοπόλεως.
(Τό κείμενον ἐλήφθη ἀπό τήν κριτικήν ἐκδοσιν τοῦ Cuthbert Butler.
The Lausiaca History of Palladius, Cambridge, τόμ. Α' 1898, Β' 1904)

β'. Γεροντικόν, ἐκδοσις «Ἀστήρ» 1981, σελ. 106-107.

γ'. Ἔτι ἰδέ καί εἰς τόν βίον τῆς Ἁγίας Ταϊσίας, τῆς πρότερον πόρνης, εἰς τόν ὁποῖον καταφαίνεται ἡ μεγάλη ἀρετή καί παρρησία πρὸς τόν Πανάγαθον Θεόν τοῦ Ὁσίου Παύλου. «Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», τόμ. Γ', μὴν Ὀκτώβριος, Ἀθῆναι 1971, σελ. 218-221.

Καὶ ὡς εἶρη τὸ πρόβατο πού εἶχε γιὰ χαμένο,
καμαρωτὸς στὸν ἄμο του τὸ φέρνει μετ' τὴ μάντρα:::

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἰστῶμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Βίον ταπεινόν, ἐν τῷ κόσμῳ διανύων, ζῶν αὐτουργικῶς ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, ἀπλότητος ταμεῖον καὶ πραότητος σκηνῶμα, ἀληθῶς ἐδείχθης Πάτερ Παῦλε, καὶ ὡσπερ ἄγγελος βιώσας, ζωῆς κρείττονος, οἷα θεράπων τοῦ Θεοῦ, ἠξίωσαι Ὅσιε.

Ἐδραμες σπουδῆ, Ἀντωνίῳ τῷ μεγάλῳ, πάντα τὰ φθαρτά νουνεχῶς ἐγκαταλείψας, καὶ τούτῳ κοινωνήσας τῆς ζωῆς τούτου σύμψυχος, ὠφθης τῆς ἀσκήσεως τοῖς πόνοις, καὶ δοξασθεὶς παρά Κυρίου, θεοπρεπῶς Ὅσιε, Παῦλε δαιμόνων ἐλατήρ, ἐδείχθης ἐν Πνεύματι.

Θείων δωρεῶν, πανυπέρτιμον δοχεῖον, οἷα περ ἀπλοῦς, καὶ εὐθύς καὶ ταπεινόφρων, ἐγένου Πάτερ Παῦλε, ὡς Ἀγγέλων ἐφάμιλλος· ὅθεν τῇ πολλῇ σου ταπεινώσει, καὶ προσευχῶν σου τῇ δυνάμει, ὡς ἀληθῶς οἵχεται, φάλαγξ δαιμόνων πονηρά, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Ἦνυσας καλῶς, τῆς ἀσκήσεως τόν δρόμον, Παῦλε θαυμαστέ, ἐν ἀπλότητι καρδίας, καὶ πόνοις ἐναρέτοις, μεγαλύνας τόν Κύριον· ὅθεν συναυλίας τῶν Ἀγγέλων, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθης, μεθ' ὧν πρέσβευε, ὑπέρ ἡμῶν διά παντός, τῶν πόθῳ ὑμνούντων σε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τόν τῆς ἀσκήσεως ὑπελθὼν ἀγῶνα, καί ἐν ταπεινώσει βαθεῖα, τόν ἐν ὑψίστοις δοξάσας Κύριον, τῆς αἰωνίου δόξης κληρονόμος γέγονας, Παῦλε Πάτερ Ὅσιε· καί νῦν τοῦ ἀδύτου φωτός πληρούμενος, καί τά ὑπέρ λόγον θεώμενος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, διδόναι ἡμῖν τό θεῖον ἔλεος.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων....

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Μόνος ἐν Μαθηταῖς, ἀπλοῦς ἐκλήθης Παῦλε, ὡς ταπεινοφροσύνης, τύπος καί μυροθήκη, ἀπλότητος μυρίπνοος.

Στίχ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου....

Ἦνεγκας καρτερῶς, ἀσκήσεως τούς πόνους, ἐν γήρατι θεόφρον, Παῦλε καί ἐπληρώθης, τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος.

Στίχ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον....

Μύστης θεοειδής, τοῦ θείου Ἀντωνίου, καί μιμητής ἐδείχθης, ὦ Παῦλε θεοφόρε, καί ἀπαθείας ὄργανον.

Δόξα. Τριαδικόν.

Αἶγλην Τριαδικήν, πλουτήσας Πάτερ Παῦλε, τῇ καθαρᾷ ψυχῇ σου, τόν ζόφον τῶν δαιμόνων, ἐντεύξει σου ἐμείωσας.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Μαριάμ, Παρθένε Θεοτόκε, τήν ταπεινήν ψυχήν μου, μανίας τοῦ δολίου, ἀπάλλαξον καί σῶσόν με.

*Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, τό Ἀπολυτίκιον
ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ καί ἀπόλυσις.*

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, τό Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους στ'· καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἀπλότητος τρόποις σεαυτόν ὠραῖσας Ὅσιε, ἀπλοῦς καί πρᾶος καί μέτριος, Παῦλε μακάριε, ἀληθῶς ἐδειχθης, καί θεράπων γνήσιος, ἐγένου διά βίου λαμπρότητος, τοῦ Παντοκράτορος· ὃν ἰκέτευε δεόμεθα, ὑπέρ πάντων, τῶν ἀνευφημούντων σε.

Ἐπῆλθες εὐθύτητι ψυχῆς, καί στερρῶ φρονήματι, τά τῆς ἀσκήσεως σκάμματα, Παῦλε μακάριε, καί κατά δαιμόνων, ἐξουσίαν εἴληφας, τήν χάριν δεδεγμένος τοῦ Πνεύματος, τῆ πολιτεία σου, καί τήν τούτων καταβέβληκας, δυναστείαν, συντόνοις δεήσεσι.

Ψυχῆς σου τόν πόθον τόν θερμόν, καί νοός τό ἄτρεπτον, καί τό ἀνένδοτον φρόνημα, ἐπί τά κρείττονα, ὁ μέγας ἠγάσθη, ἀληθῶς Ἀντώνιος· αὐτοῦ γάρ μιμητής καί ὁμότροπος, Παῦλε γενόμενος, τοῖς ἀγῶσι τῆς ἀσκήσεως, χαρισμάτων, πλουσίων ἠξίωσαι.

Ἔτερα. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τῷ μεγάλῳ φοιτήσας Ἀντωνίῳ, ὅτε ἐν ἀπλότητι καί προθυμία πολλῇ, πάντα τόν κόσμον κατέλιπες, καί ἠρετίσω.

ἀκολουθήσαι Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσι, τότε τῆς ἀσκήσεως ρᾶον ὑπέφερες, ἅπαν ἐπίπονον Ὅσιε, ὅλη καρδία, ἐπεκτεινόμενος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· ὅθεν ἐπλήσθης θείας χάριτος, παμμακάριστε Παῦλε Πατήρ ἡμῶν, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, δι' ἀγώνων τῆς ἀσκήσεως.

Ὁ τῶν δαιμόνων τὰ τόξα καὶ τὰ βέλη, τῆ σῆ καθαρότητι, καὶ τῆ ἀπλότητι, τῆς εὐθυτάτης καρδίας σου, Παῦλε θεόφρον, καταπατήσας ροπῆ τῆ ἄνωθεν, τοῖς πᾶσιν ὑπέδειξας τὴν οἰκειότητα, ἦνπερ ἐπλούτησας Ὅσιε πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐν ἀπλάστοις ψυχαῖς σκηνοῦμενον· ὃν ἐκδυσώπει θεῖον ἔλεος, καὶ πταισμάτων δωρήσασθαι ἄφεςιν, τοῖς γεραίρουσι πόθῳ, τὴν σὴν μνήμην τὴν σεβάσιμον.

Ὁ ἐν Ὅσιοις ἀπλότητος τὴν κλήσιν, ὡς ὄντως ἀπλούστατος, λόγοις καὶ πράξεσι, καὶ πολιτείας λαμπρότητι, καταπλουτήσας τῆς πονηρίας καὶ ἐπιθέσεως, ἀπάλλαξον Ὅσιε ταῖς ἰκεσίαις σου, τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος, καὶ ἰσχύν δίδου, καλῶς βαδίζειν ἡμᾶς δεόμεθα, τῶν ἐντολῶν τοῦ Παντοκράτορος, Πάτερ Παῦλε ὁδὸν τὴν σωτήριον, ἀσφαλῶς ὀδηγοῦσαν, πρὸς οὐράνια σκηνώματα.

Δόξα. Ἦχος β'.

Τῆς ἐγκρατείας τοῖς σκάμμασιν, ὑποτάξας τὸν νοῦν, δεκτικὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, σεαυτὸν ἀπετέλεσας Ὅσιε· ταῖς χερσί γάρ Ἀντωνίου τοῦ πάνυ, καλῶς ἐκπαιδευθεῖς, νεάζον φρόνημα ἐν γήρατι, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπεδείξω· καὶ καθαρθεῖς τὴν καρδίαν, πλουσίῳν ἀμοιβῶν ἠξιώθης, παρά τῆς ἀεννάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Παῦλε μακάριε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Παρθῆθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γάρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἡλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Εἴσοδος, Φῶς Ἰλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καί τά Ἀναγνώσματα.*

Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ'. 1)

Δικαίων ψυχαί ἐν χειρί Θεοῦ, καί οὐ μή ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καί ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καί ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καί γάρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐάν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καί ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καί εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καί ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καί ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καί κρατήσουσι λαῶν, καί βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καί οἱ πιστοί ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπή ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε'. 15, στ'. 1)

Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. Διά τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζῆλον αὐτοῦ, καί ὀπλοποιήσει τήν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνεπὸκритον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυ· εἰ δέ ἀπότομον ὀργήν εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἐστραπῶν, καί ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπόν ἀλοῦνται· καί ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χαλάσαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ

δέ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καί ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καί ἐρημώσει πᾶσαν τήν γῆν ἀνομία, καί ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καί σύνετε· μάθετε δικασταί περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καί γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρά Κυρίου ἡ κρατησις ὑμῖν, καί ἡ δυναστεία παρά Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ'. 7)

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καί ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶ γενόμενος, ἠγαπήθη, καί ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γάρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καί ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δέ λαοὶ ἰδόντες, καί μὴ νοήσαντες, μηδέ θέντες ἐπὶ διανοία τό τοιοῦτον, ὅτι χάρις καί ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καί ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα

Ἦχος α'.

Τῶν ὑλικῶν τῆς σχέσεως, ἐμφρόνως μακρύνας, τῷ Χριστῷ ἀκολουθῆσαι διέγνωσ, Παῦλε μακάριε· καί τόν σταυρόν ἐπ' ὤμων ἄρας, ἡλικίαν γήρως ὑπερεῖδες, καί ἐν καινότητι ζωῆς, κατὰ Παῦλον τόν θεῖον, τῷ Σωτῆρι ἐδούλευσας, ὡς δοῦλος αὐτοῦ γνήσιος· ὅθεν τῆς ἄνω βασιλείας, ἀπολαβὼν τό δηνάριον, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Ἀσκητικῆς πολιτείας τούς πόνους, ὡς τρυφάς ἠγήσω, τῷ πυρί τῆς θείας ἀγάπης, πυρπολούμενος Ὅσιε· ὄθεν ἐν προσευχαῖς μετάρσιος, καί ἐν νηστεία ἀκλινής, καί ἐν πάσῃ ἄλλῃ σκληραγωγία, ἀνένδοτος δειχθεῖς, τοῦ Παρακλήτου ἐνεδύσω τήν ἐνέργειαν, ὡς φωτός ἱμάτιον· ἐντεῦθεν τόν τοῦ σκότους ἄρχοντα, ἐκδειματώσας τῇ σῆ χάριτι, τῷ σῶ λόγῳ ἰάσω, τούς ὑπ' αὐτοῦ μαστιζομένους. Ἀλλ' ὦ Παῦλε παμμάκαρ, τῆς αὐτοῦ μανίας ρῦσαι καί ἡμᾶς, ταῖς πρὸς Χριστόν πρεσβεΐαις σου.

Ἦχος γ'.

Ἀπλουστάτοις ἤθεσι, διαπρέπων Παῦλε Ὅσιε, ἀγγελικῆς πολιτείας τούς καρπούς ἐγεώργησας, τῇ συντονωτάτῃ ἀσκήσει σου· τοῦ θείου Ἀντωνίου γάρ ἐκμαγεῖον ὤφθης, τούς τρόπους αὐτοῦ μιμησάμενος, ὡς τῶν ἐφετῶν ποθήσας τό ἀκρότατον· καί τοῦ πόθου εὐρών τήν πλήρωσιν, σκεῦος ὤφθης τοῦ Πνεύματος, καί πονηρῶν πνευμάτων, διώκτης ἰσχυρότατος· ὦν τῆς λύμης ρῦσαι, τούς τιμῶντάς σε δεόμεθα.

Ἦχος δ'.

Τόν παλαιόν ἀπεκδυσάμενος ἄνθρωπον, σὺν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις, τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου ἐνεδύσω, ἀσκητικοῖς παλαίσμασιν· ἀπάθειαν γάρ ἤνθησας, καί ἀπλότητος ὤφθης λειμών, Παῦλε Πάτερ Ὅσιε, πάντας παιδεύων τά ἄνω ποθεῖν καί ζητεῖν, ὡς Ἀγγέλων ἰσοστάσιος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς ἐραστής γενόμενος, τῶν ἐν αὐτῇ ἀγαθῶν ἠξιώθης, ὡς θεράπων Χριστοῦ, Παῦλε παναοίδιμε· τῷ γάρ σκεύει τῆς ἐκλογῆς συνωνυμήσας, θείων ἀναβάσεων ἐργάτης ὤφθης, ἀσκήσας ἐν σώματι, ὑπέρ ἄνθρωπον Ὅσιε· ὄθεν τῇ ἀπλάστῳ ζωῇ σου ἡμᾶς εὐφραίνεις, καί πρεσβεύεις ἀ-

παύστως ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Κύριον.

Καί νῦν. Θεοτόκιον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων....

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου.

Ὅτε τά προσήκοντα καλά, γνώμη θεολήπτω ἠρνήσω, Παῦλε μακάριε, τότε χαίρων ἔσπευσας, ἐν εὐθυτάτῃ ψυχῇ, Ἄντωνίῳ τῷ μάκαρι, καί τούτῳ οἰκεῖος, ὄφθης καί συνόμιλος, πόνοις ἀσκήσεως. Ὅθεν φωτισμοῦ οὐρανοῦ, ἢ καθαρωτάτῃ ψυχῇ σου, Πάτερ ἐπληρώθη θείῳ Πνεύματι.

Στίχ.: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου....

Βλέπων τῆς ψυχῆς σου τήν πολλήν, θέρμην καί τόν ζῆλον τόν θεῖον, πρὸς τόν Σωτῆρα Χριστόν, ὁ μέγας Ἄντώνιος Παῦλε μακάριε, κοινωνόν σε ἀνέδειξε, τῶν θείων ἀγώνων, τήν σὴν προσηκάμενος, θεῖαν ἀπλότητα. Ὅθεν τοὺς σεπτούς σου καμάτους, ὁ Χριστός δεξάμενος Πάτερ, θείων χαρισμάτων σε ἠξίωσε.

Στίχ.: Μακάριος ἀνὴρ....

Πρῶτος καί ἀπλοῦς καί ταπεινός, Πάτερ ἀληθῶς ἀνεδείχθης, καί τῇ ἀσκήσει σου, τόν Χριστόν ἐδόξασας· ὅθεν ἀπέλιπας, ἐξουσίαν καί δύναμιν, κατὰ τῶν δαιμόνων, καί πλείστους ἀπήλλαξας, τούτων τῆς μάστιγος· ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις χορεύων, Παῦλε ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, ὑπέρ τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῷ πυρί τῆς ἀσκήσεως, τό τῆς σαρκός ἀναλώσας φρόνημα, τήν ψυχὴν ἐλάμπρυνας, ἀπαθείας ταῖς χάρισιν Ὅσιε· ἐν

οσιότητα γάρ καί ἀληθεία, καί ἀπλότητι πολλῇ, Χριστῷ ἀκολουθήσας, πᾶσιν ἔδειξας τοῖς ἔργοις σου, τῆς θείας ἀγάπης τήν δύναμιν. Καί νῦν Παῦλε μακάριε, Ἄγγελοις συνών, καί θέσει θεούμενος, πρέσβευε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι....

Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, καί τό Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τόν συνάναρχον Λόγον.

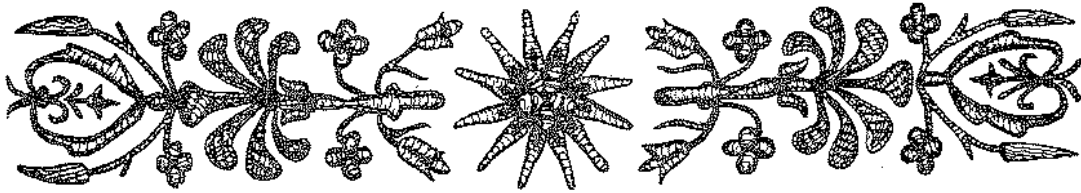
Τῆς ἀπλότητος ὤφθης ἄνθος μυρίπνοον, παμμακάριστε Παῦλε τῇ καθαρᾷ σου ψυχῇ, καί βιώσας ἐπί γῆς καθάπερ Ἄγγελος, κατά πνευμάτων πονηρῶν, ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ, δεξάμενος θεοφόρε, αὐτῶν τῆς λύμης λιταῖς σου, ἡμᾶς ἀτρώτους διαφύλαττε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος....

Ἀπολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Ἄπλότητος φωτί, μυστικῶς διαλάμπων, θεόφρων ἀσκη-
τής, καί Κυρίου θεράπων, ἐδείχθης Παῦλε Ὅσιε, βιοτεύσας
ὡς Ἄγγελος· ὄθεν σήμερον, τήν σήν γεραίροντες μνήμην, δυ-
σωποῦμέν σε, ὑπέρ ἡμῶν ἱκετεύειν, τόν μόνον Φιλάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Τεκοῦσα ἐν σαρκί, τόν ἀσώματον Λόγον, ἐρρύσω τῆς
ορθοῶς, τῶν ἀνθρώπων τό γένος, Παρθένε Ἀειπάρθενε, τοῦ
Θεοῦ Μήτηρ ἄφθορε. Ὅθεν ρῦσαί με, ἀκαθαρσίας ἀπάσης,
καί καταύγασον, τήν σκοτισθεῖσαν ψυχήν μου, φωτί τῆς σῆς
χάριτος.

Μετά τήν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Σπουδῇ προσεχώρησας, ἐν τῇ ἐρήμῳ σοφέ, καί χαίρων
προσέδραμες, τῷ Ἀντωνίῳ πιστῶς, ἐν πάσῃ ἀπλότητι· εἴλη-
σας τοῖς σοῖς πόνοις, τήν τοῦ Πνεύματος χάριν· ἤλασας τῶν
δαιμόνων, πονηράς σατραπείας· Χριστός γάρ Πάτερ Παῦλε,
λαμπρῶς σε ἐθαυμάστωσε.

Θεοτοκίον.

Ἀπαύστως ἱκέτευε, τόν προελθόντα ἐκ σοῦ, δι' ἄφατον ἔ-
λεος, Παρθενομήτορ Ἀγνή, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ἄφεισιν

ἡμῖν δοῦναι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων, ἔλεος δέ καί χάριν,
καί διόρθωσιν βίου, τοῖς πόθῳ μεγαλύνουσι, τήν δόξαν σου
ᾠΑχραντε.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα.

ᾠχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἄντωνίου ᾠΟσιε τοῦ θεοφόρου, μιμητής γενόμενος, τῇ σῇ
ἀγία βιοτῇ, πολλῶν χαρίτων ἠξίωσαι, Παῦλε τρισμάκαρ, πα-
ρά τοῦ Παντάνακτος.

Θεοτοκίον.

Τῆς ζωῆς τόν αἴτιον, Κόρη τεκοῦσα, ζώωσόν με δέομαι,
τόν νεκρωθέντα τῇ ψυχῇ, καί πρός γνησίαν μετένοιαν, ὁδήγη-
σόν με τῇ σῇ ἀγαθότητι.

Τό α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου καί τό Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ᾠΟσίου αὐτοῦ.

Στίχ.: Μακάριος ἀνὴρ....

Εὐαγγέλιον ᾠΟσιακόν.

ᾠΝ'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ ᾠΟσίου....

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου....

Ἰδιόμελον. ᾠχος πλ. β'.

Στίχ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Τῶν ἀρετῶν διανύσας τήν τρίβον, καί τοῦ ἐχθροῦ συντρί-
ψας τάς παγίδας, τό τῆς νίκης στέφος ἀνεδήσω, παρά Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ, τόν ἀγῶνα τελέσας ᾠΟσιε Παῦλε· καί νῦν τά ὑ-
πέρ λόγον θεώμενος, καί αἰωνίου χαρᾶς ἀξιούμενος, πάσης
στενώσεως καί θλίψεως λύτρωσαι, τούς εὐλαβῶς σε μακαρί-
ζοντας.

ᾠ Ἱερεῦς: Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου...

*Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου, καί τοῦ ᾠΟσίου οὔ ἢ ἀκροστι-
χίς:*

«Τήν σὴν ἀπλότητα μέλπω Πάτερ. Γερασίμου».

ᾠδὴ α'. ᾠχος δ'. Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον.

Τριάδος, ταῖς ὑπέρ νοῦν λαμπρότησι, καταλαμπόμενος, τόν τῆς ψυχῆς μου λύσον σκοτασμόν, τῷ φωτί τῆς πρεσβείας σου, Παῦλε Ἀγγέλων σύσκηνε, ὅπως ὑμνήσω τούς ἀγῶνάς σου.

Ἡσχύνθη, ὁ δυσμενῆς καί πέπτωκε, τῇ σῆ ἀπλότητι, καί τῇ στερρᾷ ἀσκήσει σου σοφέ· ὡς γάρ ἄσαρκος ἦνυσας, τῶν ἀρετῶν τό στάδιον, Παῦλε θεόθεν δυναμούμενος.

Ναμάτων, τῶν θεϊκῶν πληρούμενος, καθάρας Ὅσιε, τήν σὴν καρδίαν πόνοις ἱεροῖς, τῶν δαιμόνων κατέκλυσας, πᾶσαν τήν θολερότητα, Παῦλε τοῖς ὄμβροις τῶν δακρύων σου.

Θεοτοκίον.

Σαρκοῦται, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, ὁ Ὑπερούσιος, καί τήν κατάραν λύει τοῦ Ἀδάμ, ὁμιλήσας τοῖς πάθεσι, διά Σταυροῦ Πανάμωμε, καί πᾶσι βλύσας τήν ἀπάθειαν.

ᾠδή γ'. Εὐφραίνεται ἐπί σοί.

Ἡρνήσω γνώμη στερρᾷ, τῶν προσηκόντων τόν δεσμόν Ὅσιε, πόθῳ Χριστοῦ πυρούμενος, Παῦλε καί τήν ἔρημον ὤκησας.

Νοήσας σου τῆς ψυχῆς, τό πρός ἀγῶνας καρτερόν Ὅσιε, Ἀντώνιος ὁ μέγιστος, μύστην σε οἰκεῖον ἀνέδειξε.

Ἀπλότητι ἀληθεῖ, κεκοσμημένος καί σεμνοῖς ἤθεσι, πίστει σαυτόν ὑπέταξας, Παῦλε Ἀντωνίῳ τῷ μάκαρι.

Θεοτοκίον.

Παράδεισος νοητός, ὡς ἀληθῶς ἡ σὴ γαστήρ πέφηνεν, ὑπερφυῶς βλαστήσασα, Κόρη τόν ζωήν πᾶσι βλύζοντα.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τήν ὠραιότητα.

Πόνοις ἀσκήσεως, καθάρας Ὅσιε, τήν τῆς καρδίας σου, Παῦλε κατάστασιν, τῆς ἀπαθείας θησαυρός ἐδείχθης Πνεύματι θείῳ· ὅθεν τήν ἀπλότητα, καί τόν τρόπον τοῦ βίου σου, ἄ-

παντες ἠγάσθησαν, καί οἱ δαίμονες ἔφριξαν· ὡς ἄσαρκος γάρ ἔλαμψας Πάτερ, συντονωτάτοις παλαίσμασι.

Θεοτοκίον.

Τόν πάντων Κύριον, σάρκα γενόμενον, ἐκ τῶν αἱμάτων σου, ἀφράστως τέτοκας, καί μετά τόκον τόν φρικτόν, Παρθένος διετηρήθης· ὅθεν τήν καρδίαν μου, ρυπωθεῖσαν τοῖς πάθεσι, ρεῖθροις τοῦ ἐλέους σου, ἐναπόπλυνον Δέσποινα, καί δίδου μοι πταισμάτων τήν λύσιν, ταῖς μητρικαῖς σου παρακλήσεσι.

ᾠδή δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Λαμπρυνόμενος ἀπλότητι Πάτερ Παῦλε, ἐν ἀσκηταῖς διέλαμψας, ὡσπερ ἑωσφόρος, καί πάντα ἠμαύρωσας, δαιμόνων τά φάσματα, τῇ καθαρωτάτῃ ἀσκήσει σου.

Ὁ λαμπόμενος τῇ αἴγλῃ τοῦ Παρακλήτου, Ἀντώνιος ἐθαύμασε, τήν σὴν καρτερίαν· τῷ τούτου πυλῶνι γάρ, ἀπόσιτος ἔμεινας, ἕως οὗ τοῦ πόθου τετύχηκας.

Τῇ συντόνῳ προσευχῇ σου πρὸς τόν Σωτῆρα, τό πονηρόν δαιμόνιον, τό ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἀπήλασας Ὅσιε, καί πάντες ἐξέστησαν, Παῦλε τό σόν θαῦμα τό μέγιστον.

Θεοτοκίον.

Ἡ τεκοῦσα μετὰ σώματος ὑπέρ φύσιν, τόν πάντων βασιλεύοντα, Κεχαριτωμένη, βασιλείας μέτοχον, τῆς ἄνω με ποιήσον, τόν πρὸς σέ ἐλπίζοντα Ἀχραντε.

ᾠδή ε'. Σύ Κύριέ μου φῶς.

Τείνων σου τῆς ψυχῆς, τὰς δυνάμεις πρὸς Κύριον, χάριν ἐκεῖθεν ἐδέξω, καί δαιμόνων τά στίφη, Παῦλε κατετραυματίσας.

Ἄκακος καί ἀπλοῦς, καί εὐθύς καί ἀκέραιος, Παῦλε θεόφρον ἐγένου, καί κατάλληλον κλῆσιν, κατεκληρώσω Ὅσιε.

Μέγας ἐν ἀσκηταῖς, ταπεινώσει κοσμούμενος, ὡς ἀληθῶς Παῦλε ὄφθης, καί μεγάλων χαρίτων, ἐδέξω τήν λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ἔσχες ἐν τῇ γαστρί, τόν συνέχοντα ἅπαντα, ἀνακαινίζοντα κόσμον, Θεοτόκε Παρθένε· διό σε μεγαλύνομεν.

Ῥδή στ'. Θύσω σοι.

Λάμψεσι, τῶν σῶν ἀγόνων Παῦλε διέλυσας, τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων, τά ζοφώδη στίφη δυνάμει θεία, καί τῆς τούτων, ἐπηρείας πλείστους διέσωσας.

Πάσας σου, τάς αἰσθήσεις τῷ νόμῳ τοῦ Πνεύματος, θεοπρεπῶς κυβερνήσας, τήν ψυχὴν δοχεῖον τοῦ Παρακλήτου, Πάτερ Παῦλε, ἀπειργάσω βιώσας ὡς ἄγγελος.

Ὡς πρᾶος, ταπεινός καί πλήρης ἀπλότητος, φωτός ἐπλήσθης αὐλου, καί σαρκός ἐνέκρωσας τάς ὀρέξεις, Πάτερ Παῦλε, καί ζωῆς ἠξιώθης τῇ κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Πάθεσι, δουλωθεῖς τῆς σαρκός νοῖ ἄφρονι, ἀπεμακρύνθην Κυρίου, ἀλλά σύ Παρθένε Θεοκυῆτορ, οἴκτειρόν με, καί φωτί μετανοίας με λάμπρυνον.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τοῖς ἀπλουστάτοις σου τρόποις κοσμούμενος, τοῦ Ἁντωνίου συνόμιλος γέγονας, καί τούτου τόν βίον μιμούμενος, Παῦλε φωτός θείου ἔμπλεως γέγονας, αἰτούμενος πᾶσι θεῖαν ἔλλαμψιν.

Ὁ Οἶκος.

Ὁλοτρόπῳ σπουδῇ κόσμον ἔλιπες, ἀνατεθείς τῷ Χριστῷ μετά πίστεως· καί Ἁντωνίου χερσί τοῦ παμμάκαρος, ὀδηγηθείς ἔμμελῶς πρὸς τά κρείττονα, πρὸς ἀρετῶν περιωπῆν, ἐν

ταπεινώσει ἀληθεῖ, καί ἀπλουστάτη καί ἀπλάστῳ ψυχῇ, ἀνέδραμες θεόφρον· ἀσκητικοῖς γάρ ἰδρῶσι καθάρας τόν νοῦν, ναόν ἠτοίμασας σαυτόν, τῆς θείας ἐνεργείας· ἐν σοί γάρ κατώκησεν ἡ Ἁγία Τριάς, οἷα καθαρωτάτῳ καί εὐθεῖ, ὡς ἡ ἐπαγγελία· ἔνθεν κατά πνευμάτων ἀκαθάρτων τήν ἐξουσίαν εἴληφας, καί μοναστῶν ὑπόδειγμα πέφηνας, Παῦλε παμμακάριστε, αἰτούμενος πᾶσι θείαν ἔλλαμψιν.

Συναξάριον.

Τῆ ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παύλου τοῦ Ἀπλοῦ.

*Στίχοι: Γῆθεν μεταστάς πρὸς Θεόν Παῦλος Λόγον
Τῆς ἀπλότητος πολλαπλᾶ στέφη λάβη.*

Ἐβδομάτῃ Παύλοιο ρέθος τάφῳ κτερεῖξαν λυγρῶ.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἀπλοῦς καί πρᾶος, Πάτερ δεικνύμενος τοῖς τρόποις σου, ἔνδον ἐν καρδίᾳ ἔσχηκας ἀληθῶς, τήν σοφίαν τήν τοῦ Πνεύματος, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Τῆ σῆ ἐντεύξει, τῆ θερμοτάτῃ πρὸς Κύριον, ἤλλαται ὁ δαίμων Πάτερ ὁ φοβερός, ὁ ρυσθεῖς δέ πίστει ἔψαλλεν· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐν τῇ ἐρήμῳ, Παῦλε στερρῶς ἀγωνιζόμενος, ἔφερες ἡλίου τήν καῦσιν ἀκλινῶς, θείαν δρόσον εἰσδεχόμενος, καί εὐλογῶν Χριστόν, τόν ἐνισχύοντά σε Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθροις αὐλοῖς, τῆς σῆς χρηστότητος Πανάχραντε, σβέσον τῶν παθῶν μου τήν φλόγα δυσσωπῶ, καί τόν νοῦν μου φωταγωγήσον, ὡς τό ἀπρόσιτον, τετοκυῖα φῶς μετά σώματος.

ᾠδή η'. Χειῖρας ἐκπετάσας.

Γνώμη εὐθυτάτη τῷ Χριστῷ, δουλεύειν Ὅσιε, πόνοις ἀσκήσεως, ἀπλοῦς καὶ πρᾶος καὶ μέτριος, παρά πάντας ἐρημάτισας, κλῆσιν κατάλληλον εὐρών, καὶ ψάλλων ἔλεγες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ἐχων ἐν καρδίᾳ τόν Χριστόν, Παῦλε μακάριε, ὡς καθαρώτατος, τοῖς ἀκαθάρτοις μέν πνεύμασι, φοβερός ὤφθης καὶ ἅπασι, τοῖς μονασταῖς πρὸς ἀρετήν, κανών κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ρώμην ἐνδυσάμενος σοφέ, τήν ἀπροσμάχητον, τοῦ θείου Πνεύματος, σαρκὸς ἀσθένειαν Ὅσιε, ὑπερεῖδες καὶ ὡς ἄσαρκος, πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς, χωρῶν ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι τήν σήν, μεγαλοπρέπειαν, τήν ἀκατάληπτον, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, προσκυνοῦσι καὶ δοξάζουσιν· σύ γάρ ἐκύησας Χριστόν, σώζοντα ἅπαντας, τούς τόν ἄφραστον, ἀνυμνοῦντάς σου τόκον καὶ ἄρρητον.

ᾠδή θ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Στέφος ἀφθαρσίας ἐδέξω, καλῶς τελέσας τόν ἀγῶνα, παρά τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότη, ἀξιοθαύμαστε Παῦλε Ὅσιε, καὶ δήμοις συνηρίθμησαι, πάντων Ἁγίων ἀγαλλόμενος.

Ἴσχυσας ἐχθροῦ καταλῦσαι, τὰς μεθοδεῖας Πάτερ Παῦλε, ἔχων συνεργόν ἐν ἀγῶσι, τοῦ σοῦ Δεσπότη τήν θεῖαν δύναμιν· διό τῆς ὑπέρ ἔννοιαν, κατηξιώθης ὠραιότητος.

Μέτριον τό φρόνημα ἔχων, ἀπλοῦν τόν τρόπον καὶ τόν λόγον, μέγας ἐν ἀσκήσει ὠράθης, καὶ τῆς ἀπλότητος λύχνος πάμφοτος, πυρσεύων Παῦλε Ὅσιε, τὰς διανοίας τῶν τιμώντων σε.

Οἱ τήν σήν γεραίροντες μνήμην, Παῦλε ἀπλότητος ταμεῖον, τήν σήν ἀρωγὴν ἐξαιτοῦνται, ἥν δίδου πᾶσι ὡς συμπα-

θέστατος, καί δέχου ὡς θυμίαμα, κάμου τόν ὕμνον ἱκετεῦω σε.

Θεοτοκίον.

Ἵψωσον τόν νοῦν μου Παρθένε, ἐκ λογισμῶν τῶν χαμαιζήλων, καί τήν γεωθεῖσαν ψυχήν μου, φορᾶ τοῦ χείρονος ἀποκάθαρον, καί σῶσόν με Πανάμωμε, τῆς τυραννίδος τοῦ ἀλάστορος.

Ἐξαποστειλάριον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐν ἀπλουστάτοις ἤθεσι, καί λόγοις τε καί πράξεσιν, ἀσκητικῆς πολιτείας, τήν σήν ζωήν διανύσας, τῆς τῶν Ἁγγέλων στάσεως, ἐν οὐρανοῖς ἠξίωσαι, μεθ' ὧν αἰεὶ ἱκέτευε, ὑπέρ ἡμῶν Πάτερ Παῦλε, τῶν σέ τιμώντων ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Ἐν δύο Κόρη φύσεσιν, ἀφράστως ἀπεκύησας, τόν Ὑπερούσιον Λόγον, ἐν ἑαυτῷ τήν οὐσίαν, ἀνθρώπων ὑποστήσαντα, ἀναλλοιώτως Πάναγνε· ὃν αἴτησαι δεόμεθα, δοῦναι πταισμάτων τήν λύσιν, τοῖς σέ ὕμνοῦσιν ἐν πίστει.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχους δ'. καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς ἀπλότητος σκήνωμα, διά βίου γενόμενος, τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἠκολούθησας, ἀσκητικοῖς ἀγωνίσμασι, σαυτόν καθηράμενος, τῆς ἰλύος τῶν φθαρτῶν, καί φωτός θείου ἔμπλεως, Παῦλε Ὅσιε, ἐπιπνοία τοῦ Πνεύματος ἐδείχθης, καί παρέχεις τοῖς αἰτοῦσι, χάριν θεόθεν καί ἔλεος.

Ὡς προσέδραμες Ὅσιε, Ἀντωνίῳ τῷ μάκαρι, τά ἐν κόσμῳ ἅπαντα βδελυζάμενος, τούτου τῆ θείᾳ λαμπρότητι, τόν νοῦν κατηγλάϊσαι, καί συνόμιλος αὐτοῦ, τῶν ἀγόνων γενόμε-

νος, θείας χάριτος, ἀνεδείχθης λαμπρόν δοχεῖον Παῦλε, καί δαιμόνων τῆς μανίας, περιεγένου ἐν Πνεύματι.

Καθαρθείς δι' ἀσκήσεως, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἶκος γέγονας, βίου ἐμπρέπων ἀπλότητι, καὶ τρόπων χρηστότητι, ὡς θεράπων τοῦ Χριστοῦ, Παῦλε Πάτερ μακάριε, οὗ τῆ χάριτι, ἀκαθάρτων πνευμάτων ἀπελαύνεις, θερμοτάτη προσευχῇ σου, τὰ πονηρὰ σμήνη Ὅσιε.

Τῇ τοῦ βίου εὐθύτητι, καὶ πολλῇ σου ἀπλότητι, ἐν Ὅσις μόνος ἀπλοῦς σύ κέκλησαι, Παῦλε Ὅσιων ἀγλαΐσμα, καὶ σκεῦος πολύτιμον, οὐρανίων ἀρετῶν· διό πᾶσαν ἀπέλασον, σκολιότητα, ἐξ ἡμῶν τῇ θερμῇ σου προστασίᾳ καὶ πταισμάτων αἴτει λύσιν, ἡμῖν τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀσκητικῶς ἀγωνισάμενος, ἐν ἀσθενείᾳ φύσεως, τῶν ἀντικειμένων τὴν δύναμιν, καθεῖλες Ὅσιε· πρὸς Χριστόν γάρ ἀφορῶν, ἐν πᾶσι κατίσχυσας, καὶ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ἐν πλατυσμῷ θείας ἀγάπης, ἀκλινῶς ἐβάδισας. Καὶ νῦν ἐν τῷ φωτί τῆς ἄνω δόξης χορεύων, καὶ ἐν μετοχῇ θεοῦμενος, Παῦλε παμμάκαρ, ἀδιαλείπτως ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

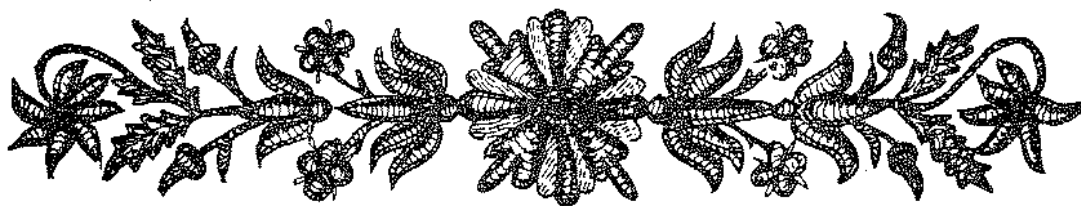
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μῆτερ Ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

*Τά συνήθη. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον
τοῦ Ἁγίου Σάββα, ε'. Δεκεμβρίου.
Κοινωνικόν: Εἰς μνημόσυνον....*

**Κανών παρακλητικός
εἰς τόν Ὁσιον καί Θεοφόρον Πατέρα
ἡμῶν Π α ὕ λ ο ν τόν Ἀπλοῦν.**

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

*Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τό Κύριε εἰσάκουσον, μεθ'
ὃ τό Θεός Κύριος ὡς συνήθως, καί τά ἐξῆς:
Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.*

Ὡς τῆς ἀπλότητος ὑπέριμον σκεῦος, καί τοῦ Σωτῆρος
θεοφόρος θεράπων, ὑπέρ ἡμῶν ἀπαύστως καθικέτευε, Παῦλε
παμμακάριστε, ὅπως πάσης ἀνάγκης, καί παντοίων θλίψεων,
καί κινδύνων ρυσθῶμεν, οἱ σέ τιμῶντες Πάτερ εὐλαβῶς, καί
τήν θερμήν σου, αἰτοῦντες ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λα-
λεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς
ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δέ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐ-
λευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γάρ δού-
λους σώζεις αἰεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

*Ὁ Ν'. καί ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Ἄῖτει μοι λύσιν παθῶν ὦ Παῦλε. Γερασίμου».*

Ἦδῆ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἀγγέλων χορείαις ἐν οὐρανοῖς, Παῦλε συγχορεύων, κα-

θικέτευε ἐκτενῶς, πταισμάτων διδόναι ἡμῖν λύσιν, καί πειρασμῶν πολυτρόπων συγχώρησιν.

Ἰλύος με κάθαρων τῶν παθῶν, Παῦλε θεοφόρε, ἱκεσίαις σου πρὸς Χριστόν, καί πάσης μανίας τοῦ Βελίαρ, ρῦσαί με Πάτερ θερμῇ προστασίᾳ σου.

Τόν πάντων Δεσπότην καί Ποιητήν, δυσώπει λυτροῦσθαι, πονηρίας με χαλεπῆς, ὧ Παῦλε ἀπλότητος ἡ στήλη, καί φωτισθῆναι φωτί μετανοίας με.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ἐν σαρκί, ὁ πάντων Δεσπότης, ὡσπερ Ἥλιος τῆς ζωῆς, οὐ λάμπρυνον Κόρη ταῖς ἀκτίσι, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι.

Ῥοδή γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰλασμόν καί εἰρήνην, καί φωτισμόν αἴτησαι, παρά τοῦ Σωτῆρος τῶν ὅλων, Παῦλε μακάριε, καί παθῶν λύτρωσιν, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ σου, καί σέ γεραίρουσι.

Μοναστῆς θεοφόρος, καί ἀσκητῆς ὄσιος, Παῦλε θεοφόρε ἐδείχθης, τῇ συντονίᾳ σου· ὅθεν ἀνάδειξον, κἀμέ θερμόν κατὰ πάντα, εἰς ὃ σχῆμα ἔλαβον βίου λαμπρότητι.

Ὀλικῶς καθυπείκων, τοῖς ἱεροῖς ρήμασι, Παῦλε Ἄντωνίου τοῦ πάνυ, ἐπλήσθης χάριτος· ὅθεν ὑπήκοον, κἀμέ ἀπέργασαι Πάτερ, ἐν τοῖς δικαιώμασι τοῦ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Ἰησοῦν τόν Σωτῆρα, καί τοῦ παντός Κύριον, τέτοκας ἐν ὕλῃ βροτεία, ἄνευ συγχύσεως, Κόρη ᾧ πρέσβευε, ἀμαρτιῶν καί κινδύνων, ρύεσθαι τοὺς μέλλοντας τὰ μεγαλεῖά σου.

Διάσωσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐκ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης, Πάτερ Παῦλε τό τῆς ἀπλότητος σκῆνωμα, τοὺς προσιόντας τῇ θείᾳ σου προστασίᾳ.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ....

Αἴτησις καί τό Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Χριστόν τόν Θεόν, ἰκέτευε δεόμεθα, ἐκ πάσης ἡμᾶς, στενώσεως καί θλίψεως, λυτροῦσθαι Παῦλε Ὅσιε, καί ἐν φόβῳ τῷ θεῷ πορεύεσθαι, ἐν ταῖς τρίβοις τῶν θείων ἐντολῶν, ὡς ἄν τῆς ἀλήκτου ζωῆς τύχωμεν.

ᾠδή δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λυμεῶνα τόν κάκιστον, τόν τήν ἁμαρτίαν κόσμῳ εἰσάξαντα, καθ' ἡμῶν ἐπιτιθέμενον, Πάτερ Παῦλε σύντριψον πρεσβείαις σου.

Ὑδωρ βλῦσον μοι ἄνωθεν, Παῦλε θεοφόρε θείας χρηστότητος, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, τῶν παθῶν σβεννῦόν μου τούς ἄνθρακας.

Συμπαθῶς ἐπικλώμενος, ταῖς φωναῖς τῶν πίστει παρακαλούντων σε, Πάτερ Παῦλε δίδου ἅπασι, τήν χαράν τήν θείαν καί οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ἰασαί μου τούς μάλωπας, τῆς ψυχῆς Παρθένε καί τούς τοῦ σώματος, ἡ τεκοῦσα τόν ρυσάμενον, τόν Ἀδάμ τῆς πάλαι κατακρίσεως.

ᾠδή ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Νόμῳ τοῦ Θεοῦ, πολιτεύεσθαι ἐνίσχυσον, ἐν ἀπλότητι καί βίῳ καθαρῷ, θεοφόρε Πάτερ Παῦλε τούς ὑμνοῦντάς σε.

Πάθη τά δεινά, τά ὁσῶραι τυραννοῦντά με, ἀπομάρανον καί νέκρωσον σοφέ, τῇ θερμῇ σου ἰκεσίᾳ πρὸς τόν Κύριον.

Ἀμεμπτον ζωήν, διανύσας Παῦλε Ὅσιε, ἐν ἀμέμπτῳ πολιτείᾳ καί σεμνῇ, βιοτεύειν με ἐνίσχυσον μακάριε.

Θεοτοκίον.

Θρόνος τοῦ Θεοῦ, καθωράθης ὑψηλότατος, ἐν ἀγκάλαις σου βαστάζουσα Ἄγνη, τόν τά σύμπαντα κρατοῦντα καί βαστάζοντα.

Ῥδή στ'. Τήν δέησιν.

Ῥς πλήρης, θείας ἀπλότητος Παῦλε, ἐπληρώθης θεϊκῶν χαρισμάτων, καί τῇ ἐντεύξει τῇ σῆ τάς δυνάμεις, τοῦ πονηροῦ κοσμοκράτορος ἤλασας, οὔ τῆς κακίας καί ἡμᾶς, ἀσινεῖς διαφύλαττε Ἄγιε.

Νεκρώσας, τόν πολυμήχανον ὄφιν, τῇ ἀπλότητι τῇ σῆ θεοφόρε, τήν καθ' ἡμῶν τούτου νέκρωσον ρύμην, καί ἀσφαλῶς τήν ζωήν ἡμῶν ἴθυνον, ἐπί λιμένα τῶν σεπτῶν, τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων δεόμεθα.

Ῥράθης, πλήρης δυνάμεως θείας, ἰσαγγέλω πολιτεία σου Πάτερ· ὄθεν ἐχθροῦ τάς δυνάμεις καθεῖλες, καί ἀσθενοῦντας ἰάσω ἐντεύξει σου· ὄθεν θεράπευσον κἀμέ, ἀσθενοῦντα ψυχῇ τε καί σώματι.

Θεοτοκίον.

Ποικίλαις, περιπεσῶν ἀμαρτίαις, ἐμακρύνθην τοῦ Θεοῦ Θεοτόκε· ἀλλά τῇ σῆ προστασία προστρέχω, καί ἐκβοῶ ἐκ μυχίων καρδίας μου· ἀπάλλαξόν με τοῦ ἐχθροῦ, τῆς πικρᾶς δυναστείας καί σῶσόν με.

Διάσωσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐκ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης, Πάτερ Παῦλε τό τῆς ἀπλότητος σκήνωμα, τούς προσιόντας τῇ θείᾳ σου προστασία.

Ἄχραντε, ἡ διά λόγου....

Αἴτησις καί τό Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῇ θερμοτάτῃ πρεσβείᾳ σου Ὄσιε, τῆς τοῦ ἐχθροῦ πονη-

ρίας με λύτρωσαι, καί δίδου μοι δύναμιν δέομαι, ὡς ἂν ἐν φόβῳ Θεοῦ καί ἀπλότητι, διέλθω ζωὴν τὴν ἐπίγειον.

Προκείμενον.

*Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.
Στίχ.: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον....*

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδέ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱός ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμι, καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ· καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Βίου καθαρότητι, καὶ ἐν ἀπλότητι πάση, Θεῷ εὐηρέστησας, Παῦλε παμμακάριστε δι' ἀσκήσεως, καὶ πολλῆς μέτοχος, χάριτος ἐγένου· διὰ τοῦτό σου δεόμεθα· Ἡμᾶς ἀπάλλαξον, πάσης τοῦ ἐχθροῦ ἐπιθέσεως, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ πολυειδῶν περιστάσεων, καὶ πταισμάτων αἵτει, συγχώρησιν ἡμῖν παρά Χριστοῦ, ὡς ἂν ἀμέμπτως βιώσαντες, δόξης θείας τύχωμεν.

Ὁ Ἱερεὺς: Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου...

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀκαθάρτων πνευμάτων, ὡς καθεῖλες τὴν ρύμην Παῦλε μακάριε, οὕτω παθῶν τῆς λύμης, ἐκκάθαρον λιταῖς σου, τοὺς

βοῶντας ἐκάστοτε Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἵπέρ πάντων δυσώπει, τόν Σωτῆρα τῶν ὅλων Παῦλε μακάριε, ρυσθῆναι πάσης βλάβης, καί πάσης δυσχερείας, τούς πιστῶς ἀνακράζοντας Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Λαμπρυνόμενος φέγγει, τῆς ἀπλότητος Πάτερ καί τῆς ἀσκήσεως, λαμπρύνεις τάς καρδίας, τῶν ἀρετῶν ἀκτίσι, τῶν βοῶντων ἐκάστοτε Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ἐσαρκώθη ὁ Λόγος ὁ Ὑπερούσιος, καί πάσης ἀλογίας, ἐρρύσατο Παρθένε, τούς ἐν πίστει κραυγάζοντας Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός εὐλογητός εἶ.

ᾠδή η'. Τόν Βασιλέα.

Γνώμη εὐθεία, εὐαρεστήσας Κυρίῳ, Παῦλε Ὅσιε αὐτῶ εὐαρεστεῖν με, δύναμιν παράσχου, ἵνα σε μακαρίζω.

Ἐκ πολυπλόκων, ἐπηρειῶν τοῦ Βελίαρ, Παῦλε Ὅσιε ἀτρώτους διατήρει, τούς ὑπερυψοῦντας, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ρῦσαί με Πάτερ, ἐκ λογισμῶν ἀκαθάρτων, καί παράσχου μοι μετάνοιαν γνησίαν, ταῖς πρός τόν Δεσπότην, θερμαῖς σου ἱκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ἀδιαφθόρως, φθορᾶς τόν λύτην τεκοῦσα, Ἀειπάρθενε Χριστόν τόν Ζωοδότην, ἐκ φθοροποιῶν με, λύτρωσαι νοσημάτων.

ᾠδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Συνῶν Ἀγγέλων δήμοις, Παῦλε θεοφόρε, μή διαλίπης

πρεσβεύων δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει μακαριζόντων σε.

Ἰσχύν ἡμῖν ἐξαίτει, κατὰ πάσης βλάβης, τοῦ βροτοκτόνου ἐχθροῦ Παῦλε Ὅσιε, παρά Χριστοῦ τοῦ ἀξίως σε θαυμάστῳσαντος.

Μεγίστης εὐκληρίας, κατηξιωμένος, μεγάλων πόνων καὶ θλίψεων λύτρωσαι, τοὺς σέ γεραίροντας Παῦλε ἀξιοθαύμαστε.

Ὅδόν ἡμᾶς βαδίζειν, τὴν πρὸς σωτηρίαν, δίδου ἰσχύν ταῖς πρεσβείαις σου Ὅγιε, οἷα μεσίτης καὶ πρέσβυς ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Υψίστου ὄφθης Μήτηρ, τοῦτον ἐκ γαστρὸς σου, ἀπειρογάμως κυήσασα Πάναγνε· διό ἀγνείας ἀκτῖσι τὸν νοῦν μου λάμπρυνον.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεγαλυνάρια.

Βίον διανύσας ἀγγελικόν, ἐν ἐρήμῳ Πάτερ, ἐπληρώθης θείου φωτός, καὶ τὴν τῶν δαιμόνων, ἐπάτησας μανίαν, οἷα Χριστοῦ θεράπων, Παῦλε μακάριε.

Πίστει Ἀντωνίῳ τῷ θαυμαστῷ, προσελθὼν ἐδείχθης, ἐκμαγεῖον τῶν ἀρετῶν, αὐτοῦ Πάτερ Παῦλε, ἀπλότῃ ἐμπρέπων, καὶ ταπεινοφροσύνη τε καὶ πραότῃ.

Σκεῦος ἀνεδείχθης τῶν ἀρετῶν, Παῦλε θεοφόρε, διὰ βίου ἀσκητικοῦ, ὡς συνωνυμήσας, τῆς ἐκλογῆς τῷ σκεύει, καὶ ἐναρέτου βίου, θεῖον ὑπόδειγμα.

Φρίττει τῶν δαιμόνων ἢ πονηρά, φάλαγξ θεοφόρε, ἦν σοι δέδωκεν ὁ Σωτὴρ θεῖαν ἐξουσίαν, ἀμέμπτῳ πολιτεία· διό ἡμᾶς τῆς τούτων, βλάβης ἀπάλλατε.

Χαίροις Ἀντωνίου ὁ φοιτητῆς, Παῦλε θεοφόρε, καὶ ὁμόζηλος ἐν παντί· χαίροις μυροθήκη, ἀπλότῃτος ἀγίας, καὶ ἰσαγγέλου βίου, λύχνος πολύφωτος.

Δήμοις τῶν Ἁγίων ἐν οὐρανοῖς, καί χοροῖς Ἀγγέλων, συγχορευῶν Παῦλε σοφέ, πρέσβευε ἀπαύστως, ἡμῖν πταισμάτων λύσιν, διδόναι τοῖς ἐν πίστει, σέ μακαρίζουσι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων....

*Τό τρισάγιον, τά συνήθη τροπάρια, ἐκτενής καί
ἀπόλυσις, μεθ' ἣν τό ἐξῆς:
Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.*

Παῦλε τῆς ἀπλότητος εἰκόν, ταπεινοφροσύνης δοχεῖον, ἀξιοθαύμαστον, πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, φθορᾶς καί θλίψεως, τῇ θερμῇ προστασίᾳ σου, καί τῆς πονηρίας, καί τῆς δολιότητος, τοῦ παλαμναίου ἐχθροῦ, ἔχων πρός Χριστόν παρρησίαν, ὃν αἰεὶ δυσώπει διδόναι, θεῖον φωτισμόν ἡμῖν καί ἔλεος.

Δέσποινα πρόσδεξαι.

Τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Καί ἀπόλυσις.

Δίστιχον.

*Παῦλε ἐν ἀπλότητι τήρει τόν νοῦν μου
Γερασίμου μέλποντος τούς σούς καμάτους.*

